

Η Εκκλησία μετά την πανδημία...

[Ορθοδοξία](#) / [Θρησκευτική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

Οι καιροί μας ζητούνε Προμηθείς και όχι Επιμηθείς. Ο αρχαίος ήρωας, που αγαπούσε την ανθρωπότητα, μας δίδαξε ότι το σπουδαίο είναι να σκέπτεσαι από πριν (προ και μήτις, η σκέψη) και όχι εκ των υστέρων (επί και μήτις). Στον μύθο του πλατωνικού Πρωταγόρα ο Προμηθέας αναθέτει στον αδελφό του τον Επιμηθέα να δώσει στα ζώα χαρακτηριστικά, χαρίσματα, με τέτοιον τρόπο ώστε να διατηρείται η διαφορετικότητά τους και να μπορούνε να επιβιώσουν. Σε όλα δίνει εκτός από τον άνθρωπο, τον οποίο άφησε γυμνό, ανυπόδητο, σε πρωτόγονη κατάσταση και άοπλο. Και τότε ο Προμηθέας κλέβει από τους θεούς την έντεχνη σοφία, την επιστήμη δηλαδή που γίνεται τεχνολογία, και την φωτιά, για να βοηθήσει τον άνθρωπο να ζήσει.

Αυτή η ωραία ιστορία από την παράδοσή μας δείχνει την ανάγκη να προετοιμαζόμαστε για την εξέλιξη της ζωής μας και ως Εκκλησία. Προφανώς και

εμπιστευόμαστε την πρόνοια του Θεού. Κανείς δεν μπορεί να θέσει εν αμφιβόλω το ότι “η δύναμής μας εν ασθενεία τελειούται”. Όμως η πνευματική μας παράδοση ήταν πάντοτε ανοιχτή στις προκλήσεις του κόσμου, όχι για να συσχηματιστεί μ’ αυτόν και να υποταγεί, αλλά για να προσλάβει ό,τι γόνιμο και ό,τι δεν αντίκειται στο θέλημα του Θεού, και να δώσει την ευκαιρία σε περισσότερους ανθρώπους να αναρωτηθούν γόνιμα “τι λέει η Εκκλησία;”. Και όχι μόνο. “Τι μπορούμε να πράξουμε μέσα στην Εκκλησία, όντας παιδιά της, ώστε να μην χάσουμε τον μείζονα στόχο μας που είναι η ανάσταση και η αγιότητα, αλλά και να γίνουμε φως για τον κόσμο και τους άλλους;”

Απέναντι σ’ αυτό το μείζον ερώτημα, ιδίως στις ημέρες της πανδημίας, υπάρχει μία αμηχανία ή και αδιαφορία. Ένας κακώς νοούμενος συντηρητισμός, διότι στην πράξη είναι άρνηση, και μάλιστα υποκριτική, της ζωής και του χρόνου στον οποίο κληθήκαμε από τον Θεό να ζούμε, θέλει να μας απομακρύνει από τον κόσμο και να μας εγκλωβίσει σε μία δική μας “φούσκα” κοσμικής απόστασης, αντίστοιχη με την κοινωνική αποστασίωση. “Εμείς κι εσείς”. “Εμείς οι πιστοί, αυτοί που δεν φοβόμαστε τίποτα, που περιφρονούμε τα κοσμικά, την επιστήμη, την πολιτική, που έχουμε εγκαταστήσει την βασιλεία του Θεού στην ζωή αυτή, συνήθως νοούμενη ως ηθική καθαρότητα και ανορθολογική πεποίθηση δοκιμασίας του Θεού, που θα μας σώσει από κάθε κακό” και “εσείς οι υποταγμένοι στον κάθε Αντίχριστο, που είστε σκλάβοι του διαβόλου, της επιστήμης, της αμαρτίας, της απιστίας και δεν

σώζεστε με τίποτα”.

Όμως η Εκκλησία το μόνο που απέρριψε από τον κόσμο στην δισχιλιόχρονη πορεία της ήταν η αμαρτία. Αρκεί μια ματιά στην υπέροχη προς Διόγνητον επιστολή, κείμενο που καταγράφει την εμπειρία της πρώτης Εκκλησίας και μάλιστα σε περίοδο διωγμών, για να μας επαναφέρει στην τάξη:

“Οι Χριστιανοί δεν ξεχωρίζουν από τους άλλους ανθρώπους στην γλώσσα, την ομιλία, στις συνήθειες. Ούτε κατοικούν σε δικές τους ξεχωριστές πόλεις, ούτε χρησιμοποιούν κάποια γλωσσική διάλεκτο διαφορετική, ούτε ζουν με περίεργο τρόπο! Δεν έχουν επινοήσει κάποιο παράξενο τρόπο ζωής στηριγμένοι στην ανθρώπινη περιέργεια, ούτε και προΐστανται όπως μερικοί μιας ανθρώπινης διδασκαλίας. Κατοικούν σε ελληνικές ή βαρβαρικές πόλεις, όπως συνέπεσε ο καθένας, και διαβιούν με τις τοπικές συνήθειες και τον τρόπο ενδυμασίας και τροφής του κάθε τόπου ενώ συγχρόνως γίνεται φανερή η θαυμαστή και αξιοπρόσεκτη συμπεριφορά τους”.

Θα επανέλθουμε.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/36JMQzO>